

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ในรูปของการวิจัยแบบ Pretest - Posttest Control Group Design โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา " ประสิทธิภาพของการใช้กิจกรรมดนตรีที่มีต่อการฟื้นฟูผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรัง ในกลุ่มงานฟื้นฟูสมรรถภาพ โรงพยาบาลศรีวิชัย " ซึ่งวัดในเชิงการเปลี่ยนแปลงในด้านทัศนคติ พฤติกรรมการสื่อสาร และพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ภายหลังจากการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ป่วยโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี ทั้งก่อนและหลังการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยกิจกรรมดนตรี ซึ่งในการวัดเปรียบเทียบจะมีรูปแบบการวิจัย ดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง	Pretest	การทดลอง	Posttest
(R) กลุ่มทดลอง Experimental Group	T_{1E}	X	T_{2E}
(R) กลุ่มควบคุม Control Group	T_{1C}		T_{2C}

(R) Experimental Group หมายถึง ผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรัง กลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง)

(R) Control Group หมายถึง ผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรัง กลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม)

R คือ Random (สุ่ม)

T_{1E} หมายถึง การวัดทัศนคติ พฤติกรรมการสื่อสาร และพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตของผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี (Pretest)

X หมายถึง การให้ผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรัง ได้รับการบำบัดโดยการใช้อุปกรณ์ดนตรี (treatment)

T_{2E} หมายถึง การวัดทัศนคติ พฤติกรรมการสื่อสาร และพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตของผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) หลังการใช้กิจกรรมดนตรี (Posttest)

T_{1C} หมายถึง การวัดทัศนคติ พฤติกรรมการสื่อสาร และพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตของผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี (Pretest)

T_{2C} หมายถึง การวัดทัศนคติ พฤติกรรมการสื่อสาร และพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตของผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้กิจกรรมดนตรี (Posttest)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังในโรงพยาบาลศรีธัญญา จ.นนทบุรี จำนวน 80 คน

แบบแผนการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยเลือกศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย และเพศหญิง และได้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยมีวิธีการ ดังนี้

1. กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างไว้ 80 คน ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) จำนวน 40 คน เป็น เพศชาย 30 คน และเพศหญิง 10 คน และกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) จำนวน 40 คน เป็น เพศชาย 30 คน และเพศหญิง 10 คน เช่นกัน

2. เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่ม (Randomization) กลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 40 คน และกลุ่มควบคุม 40 คน

รูปแบบการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

	ชาย (คน)	หญิง (คน)	รวม (คน)
กลุ่มทดลอง	30	10	40
กลุ่มควบคุม	30	10	40
รวม (คน)	60	20	<u>80</u>

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ทักษะคิด พฤติกรรมการสื่อสาร และพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต โดยวัดก่อนและหลังการใช้กิจกรรมดนตรี (treatment)

การวัดตัวแปร

ผู้วิจัยได้ตั้งเกณฑ์ในการวัดตัวแปร ทักษะคิด พฤติกรรมการสื่อสาร พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตของผู้ป่วย ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมดนตรีไว้ดังต่อไปนี้

1. ทักษะคิด วัดทักษะคิดของผู้ป่วยที่มีต่อตนเอง และทักษะคิดที่มีต่อสังคม จำนวน 10 ข้อ ซึ่งแบ่งทักษะคิดที่มีต่อตนเอง 5 ข้อ และทักษะคิดที่มีต่อสังคม 5 ข้อ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ถ้าเป็นคำถามในเชิงลบ (Negative)		ถ้าเป็นคำถามในเชิงบวก (Positive)	
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน
เห็นด้วย	2 คะแนน	เห็นด้วย	4 คะแนน
เฉยๆ	3 คะแนน	เฉยๆ	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	4 คะแนน	ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน

ทัศนคติต่อตนเอง และทัศนคติต่อสังคมวัดในด้านต่างๆ ดังนี้

- ทัศนคติต่อตนเองวัดในด้าน ความมั่นใจในความสามารถของตนเอง ความมั่นใจในการกระทำของตนเอง ความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง การรับรู้สิ่งต่างๆที่เกิดขึ้น และความกล้าในการแสดงความคิดเห็น
- ทัศนคติต่อสังคมวัดในด้าน ความคาดหวังในการกลับเข้าสู่สังคม โอกาสในการอยู่ร่วมกับคนในสังคม การเข้ากับคนในสังคม ความพร้อมในการอยู่ในสังคม และการมองอนาคต

และนำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสัมภาษณ์ของผู้ป่วยมาเฉลี่ยแล้วจัดแบ่งเป็น 3 ช่วง ซึ่งกำหนดคะแนนของแต่ละช่วงดังต่อไปนี้

ระดับคะแนนทัศนคติ

ทัศนคติทางบวก	ช่วงคะแนนตั้งแต่	3.51 - 5.00
ทัศนคติเป็นกลาง	ช่วงคะแนนตั้งแต่	2.51 - 3.50
ทัศนคติทางลบ	ช่วงคะแนนตั้งแต่	1.00 - 2.50

2. พฤติกรรมการสื่อสารของผู้ป่วย วัดการแสดงออกของผู้ป่วย ในด้านที่เกี่ยวกับการสื่อสารในระยะเวลาที่เข้ารับการรักษา จำนวน 10 ข้อ พฤติกรรมการสื่อสาร วัดในเรื่องต่างๆ ดังนี้

3.1 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร พิจารณาจาก ความบ่อยครั้งในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลและสื่อประเภทอื่นๆ และความสนใจเกี่ยวกับข่าวสาร

ก. การเปิดรับจากสื่อบุคคล พิจารณาจากที่ผู้ปวยติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นๆ ดังนี้ แพทย์ พยาบาล เจ้าหน้าที่และเพื่อนสนิท เป็นต้น โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

บ่อยมาก	5	คะแนน
บ่อย	4	คะแนน
บางครั้ง	3	คะแนน
นานๆครั้ง	2	คะแนน
ไม่เคย	1	คะแนน

ข. การเปิดรับข่าวสารจากสื่อประเภทอื่นๆ พิจารณาจากที่ผู้ปวยเปิดรับสื่อประเภทอื่นๆ ได้แก่ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และสื่อกิจกรรมที่ทางหอผู้ป่วยหรือทางโรงพยาบาลจัดให้ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

บ่อยมาก	5	คะแนน
บ่อย	4	คะแนน
บางครั้ง	3	คะแนน
นานๆครั้ง	2	คะแนน
ไม่เคย	1	คะแนน

ค. ระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลและสื่อประเภทอื่นๆ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

มากกว่า 1 ชั่วโมง	5	คะแนน
45 นาที ถึง 1 ชั่วโมง	4	คะแนน
30 ถึง 45 นาที	3	คะแนน
15 ถึง 30 นาที	2	คะแนน
น้อยกว่า 15 นาที	1	คะแนน

ง. ความสนใจในการเปิดรับข่าวสารประเภทต่างๆ พิจารณาความสนใจของผู้ปวยในการเปิดรับสารประเภทต่างๆจากสื่อบุคคล คือ ข้อความที่ใช้ในการสื่อสารกับสื่อบุคคล ทั้งที่เป็นลาย

ลักษณะอักษร และสื่อสารทางวาจาในเรื่องต่างๆ ได้แก่ในเรื่องของทักษะชีวิต ได้แก่ การอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม, การทำงานช่วยเหลือตนเอง และเรื่องโรคภัยไข้เจ็บ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

สนใจมาก	5	คะแนน
สนใจ	4	คะแนน
เฉยๆ	3	คะแนน
สนใจน้อย	2	คะแนน
ไม่สนใจ	1	คะแนน

จ. ความสนใจเกี่ยวกับ ข่าวสารของทางโรงพยาบาล และข่าวสารจากทางหอผู้ป่วย พิจารณาความสนใจของผู้ป่วย ในการรับข่าวสารประเภทต่างๆ ของทางโรงพยาบาล และในหอผู้ป่วย ได้แก่ ข่าวสารในเรื่องการฝึกอาชีพ, ข่าวสารความรู้ในการปฏิบัติตัวตามกฎระเบียบในหอผู้ป่วย และข่าวสารเกี่ยวกับการศึกษา โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

สนใจมาก	5	คะแนน
สนใจ	4	คะแนน
เฉยๆ	3	คะแนน
สนใจน้อย	2	คะแนน
ไม่สนใจ	1	คะแนน

ฉ. ความสนใจข่าวสารทั่วไป พิจารณาความสนใจของผู้ป่วยในการรับข่าวสารจากสื่อประเภทอื่นๆในเรื่องต่างๆ ได้แก่ ข่าวสารบ้านเมือง, ศิลธรรม-ธรรมะ, บันเทิง, กีฬาและอาชญากรรม โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

สนใจมาก	5	คะแนน
สนใจ	4	คะแนน
เฉยๆ	3	คะแนน
สนใจน้อย	2	คะแนน
ไม่สนใจ	1	คะแนน

และนำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสัมภาษณ์ของผู้ป่วย มาเฉลี่ยแล้วจัดแบ่งเป็น 5 ช่วง ซึ่งกำหนดคะแนนของแต่ละช่วง ดังนี้

ระดับของพฤติกรรมกรรมการสื่อสาร ในด้านความสนใจข่าวสาร

สนใจมากที่สุด	4.51 - 5.00
สนใจมาก	3.51 - 4.50
สนใจปานกลาง	2.51 - 3.50
สนใจน้อย	1.50 - 2.50
สนใจน้อยที่สุด	1.00 - 1.50

3.2 พฤติกรรมการสื่อสารกลับ (feedback) คือ การมีปฏิกิริยาตอบสนองโดยการซักถามสื่อบุคคล พิจารณาจากความบ่อยครั้งในการซักถามสื่อบุคคล ความบ่อยครั้งในการนำข่าวสารที่ได้รับไปพูดคุยปรึกษากับผู้อื่น และความบ่อยครั้งในการนำข่าวสารที่ได้รับไปเล่าต่อให้ผู้อื่นทราบ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ก. ความบ่อยครั้งในการซักถามสื่อบุคคล

บ่อยมาก	5	คะแนน
บ่อย	4	คะแนน
บางครั้ง	3	คะแนน
นานๆครั้ง	2	คะแนน
ไม่เคยเลย	1	คะแนน

ข. ความบ่อยครั้งในการนำข่าวสารที่ได้รับไปพูดคุยปรึกษากับผู้อื่น

บ่อยมาก	5	คะแนน
บ่อย	4	คะแนน
บางครั้ง	3	คะแนน
นานๆครั้ง	2	คะแนน
ไม่เคยเลย	1	คะแนน

ค. ความบ่อยครั้งในการนำข่าวสารที่ได้รับไปเล่าต่อให้ผู้อื่นทราบ

บ่อยมาก	5	คะแนน
บ่อย	4	คะแนน
บางครั้ง	3	คะแนน
นานๆครั้ง	2	คะแนน

ไม่เคยเลย

1 คะแนน

และนำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสัมภาษณ์ของผู้ป่วย มาเฉลี่ยแล้วจัดแบ่งเป็น 5 ช่วง ซึ่งกำหนดคะแนนของแต่ละช่วง ดังนี้

ระดับของพฤติกรรมกรรมการสื่อสาร ในด้านการเปิดรับข่าวสาร และการสื่อสารกลับ

พฤติกรรมกรรมการสื่อสารบ่อยมาก	4.51 - 5.00
พฤติกรรมกรรมการสื่อสารบ่อย	3.51 - 4.50
พฤติกรรมกรรมการสื่อสารปานกลาง	2.51 - 3.50
พฤติกรรมกรรมการสื่อสารน้อย	1.50 - 2.50
พฤติกรรมกรรมการสื่อสารน้อยมาก	1.00 - 1.50

3. พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต วัดการกระทำ การแสดงออกทางร่างกาย และสภาวะทางอารมณ์ จำนวน 20 ข้อ วัดโดยให้ผู้ป่วยตอบแบบสอบถามประเมินตนเอง (Self-Report) และใช้มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยในแต่ละข้อมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

บ่อยมาก	5	คะแนน
บ่อย	4	คะแนน
บางครั้ง	3	คะแนน
นานๆครั้ง	2	คะแนน
ไม่เคย	1	คะแนน

พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตวัดจาก

1. ความก้าวร้าว
2. ความหวาดกลัว
3. ความหวาดระแวง วิตกกังวล
4. ความโกรธ
5. ความสับสน วุ่นวาย

6. ความเหงา ว้าเหว่
7. การขี้คิดขี้ทำ
8. ความซึมเศร้า เก็บกด
9. การไม่ร่วมมือในการรักษา
10. การขาดความสนใจต่อตนเองและต่อสิ่งแวดล้อม

และนำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสัมภาษณ์ของผู้ป่วยมาจัดแบ่งเป็น 5 ช่วง ซึ่งกำหนดคะแนนแต่ละช่วง ดังนี้

ระดับคะแนนพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต

พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตน้อยมาก	ช่วงคะแนนตั้งแต่	1.00 - 1.50
พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตน้อย	ช่วงคะแนนตั้งแต่	1.51 - 2.50
พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตปานกลาง	ช่วงคะแนนตั้งแต่	2.51 - 3.50
พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตสูง	ช่วงคะแนนตั้งแต่	3.51 - 4.50
พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตสูงมาก	ช่วงคะแนนตั้งแต่	4.51 - 5.00

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ มี 2 ชุด คือ แบบสัมภาษณ์ Pretest และ Posttest ซึ่งทั้ง 2 ชุดจะประกอบไปด้วย ส่วนต่างๆ 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1. เป็นแบบสัมภาษณ์ เกี่ยวกับปัจจัยด้านประชากร ของกลุ่มตัวอย่าง คือ ชื่อ อายุ ระยะเวลาที่เจ็บป่วยครั้งล่าสุด

ส่วนที่ 2. เป็นแบบสัมภาษณ์วัดทัศนคติต่อตนเอง และทัศนคติต่อสังคม จำนวน 10 ข้อ

ส่วนที่ 3. เป็นแบบสัมภาษณ์วัดพฤติกรรมการสื่อสาร จำนวน 10 ข้อ

ส่วนที่ 4. เป็นแบบสัมภาษณ์วัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบสอบถามวัดพฤติกรรมที่ สุนีย์ เอกวิมลพันธ์ ได้สร้างขึ้นเมื่อ ปี 2529 จำนวน 20 ข้อ

แบบสัมภาษณ์วัดทัศนคติต่อตนเอง และทัศนคติต่อสังคม จำนวน 10 ข้อ แบบสัมภาษณ์วัดพฤติกรรมการสื่อสาร จำนวน 10 ข้อ และแบบสัมภาษณ์วัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต จำนวน 20 ข้อ ประกอบด้วย ข้อคำถามที่เป็นคำถามปลายปิด (Close-ended question) และวัดโดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ เช่นเดียวกัน

สำหรับแบบสัมภาษณ์ Posttest นั้น ใช้แบบสัมภาษณ์ชุดเดียวกับ pretest แต่ผู้วิจัย จะทำการสัมภาษณ์โดยการเรียงข้อคำถามให้สลับกัน เพื่อให้แตกต่างจากข้อคำถามในการทำ Pretest เพื่อป้องกันการจำข้อคำถาม และเพื่อควบคุมให้เกิดความเที่ยงตรงภายใน (Internal Validity) (Rainbow, 1987)

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง วัดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ทัศนคติ และพฤติกรรมการสื่อสาร ของผู้ป่วย ซึ่งใช้กิจกรรมดนตรี เป็น treatment ในการวิจัย ดังนั้นในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ จึงกระทำได้โดย

1. นำแบบสัมภาษณ์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ และอาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบดูว่า แบบสัมภาษณ์นี้มีลักษณะคำถามที่ครอบคลุม วัดได้ตรงตามประเด็นที่จะวัดหรือไม่ และภาษาที่ใช้ ก่ากวมหรือไม่

2. นำแบบสัมภาษณ์ไปทำทดสอบค่าความเชื่อมั่น โดยไปทำการ pretest กับกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชที่ไม่ใช่กลุ่มที่ทำศึกษา ซึ่งเป็นผู้ป่วยใน จำนวน 10 คน สาเหตุที่เลือกทำการ pretest แค่ 10 คนนั้น เนื่องจากมีข้อจำกัดในเรื่องของเวลาและเรื่องสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

สำหรับการทดสอบค่าความเชื่อมั่นนั้น จะใช้วิธีของ Cronbach คือ Alpha coefficient หรือ Coefficient alpha ซึ่งมีสูตรในการคำนวณดังนี้

$$\alpha = \frac{K}{(K-1)} \left(1 - \frac{\sum V_i}{V_i} \right)$$

เมื่อ α คือ ค่าความเชื่อถือได้

K คือ จำนวนข้อ

V_i คือ ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

V_i คือ ความแปรปรวนของคะแนนรวมทุกข้อ

- ค่าความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับทัศนคติ (10 ข้อ) = 0.56
- ค่าความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการสื่อสาร (10 ข้อ) = 0.75
- ค่าความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต (20 ข้อ) = 0.78

การดำเนินการทดลอง และการเก็บรวบรวมข้อมูล

หลังจากปรับปรุงเครื่องมือแล้ว ก็ทำการแยกกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 จะได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) และกลุ่มที่ 2 จะได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม)

ส่วนวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีพยาบาลและบุคลากรที่เกี่ยวข้องเป็นผู้ช่วยในการเก็บข้อมูล และในการทำวิจัยครั้งนี้จะใช้ระยะเวลา 4-6 สัปดาห์ เพราะถ้าใช้เวลานานกว่านี้ ผู้ป่วยอาจจะเบื่อได้และผู้ป่วยบางคนก็ต้องกลับบ้าน ถ้าใช้เวลานานเกินไปผู้ป่วยจะอยู่ไม่ครบตามระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งจะส่งผลให้การวิจัยในครั้งนี้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ และช่วงเวลาในการบำบัดโดยใช้กิจกรรมดนตรีในแต่ละครั้งนั้น จะใช้ช่วงเช้าคือระหว่าง เวลา 09.30 น. ถึง 10.15 น. หลังจากเสร็จสิ้นระยะเวลาในการทำการวิจัยแล้ว ผู้วิจัยจะทำการวัดผลอีกครั้งหนึ่ง (Posttest) เพื่อวัดและเปรียบเทียบระดับความเปลี่ยนแปลงของทัศนคติ พฤติกรรมการสื่อสาร และพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่มีข้อความลักษณะเหมือนเดิมแต่ถามโดยการเรียงสลับข้อกันกับคำถามชุดแรก

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของข้อมูลแล้ว การวิเคราะห์ข้อมูลจะอาศัยโปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์ SPSS for MS WINDOWS ช่วยในการประมวลผลข้อมูล ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น

1. การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) โดยใช้สถิติแจกแจงความถี่หาค่าร้อยละ เพื่ออธิบายข้อมูลทั่วไป คือ อายุ ระยะเวลาการเจ็บป่วยครั้งล่าสุด ทัศนคติ พฤติกรรมการสื่อสาร และพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตของผู้ป่วย
2. การทดสอบสมมติฐาน (Hypothesis Testing) สมมติฐานข้อที่ 1, 2, 3, 4, 5 และ 6 ใช้สถิติ t-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ของทัศนคติ พฤติกรรมการสื่อสาร และพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ทั้งก่อนและหลังการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ป่วย โดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี และการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ป่วยด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย รวมทั้งเพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมดนตรี โดยทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในด้านทัศนคติ พฤติกรรมการสื่อสาร และพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ระหว่างก่อนและหลังการฟื้นฟูผู้ป่วยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี ในกลุ่มของผู้ป่วยที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี รวมทั้งคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นในช่วงก่อน และหลังการฟื้นฟูผู้ป่วยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และความแตกต่างของกลุ่มทดลอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย